

κόν τὸν ἀποχωρισμὸν τῆς οἰκογενείας ἀπὸ τῆς συναγωγῆς, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ ἐξήσκησε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος σταδίου τοῦ λόρδου Βήκονσφηλδ. Ἐάν τοῦτο δὲν συνέβαινε οὗτος πιθανώτατα θὰ ἐξηκολούθει νὰ ᾖ ἐνεργὸν μέλος τῆς Ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς.

Τὸ συμβᾶν περὶ οὗ λαλοῦμεν ἔχει ἐν συντόμῳ οὕτω: Ἡ ἐν *Bevis Marks* συναγωγή, ἐν ἐτησίᾳ τιμὴ ἐκλογῆ, ἐξελέξατο τὸν κ. Ἰσαὰκ Δισραέλην Πρόεδρον ἀλλ' οὗτος ἐνεκα τῆς ἐπὶ τὰ φιλολογικὰ ἀσχολίας καὶ τῆς προϋφύσης ἡλικίας ἀπεποιήθη νὰ δεχθῆ. Ἀλλὰ κατὰ τὰ εἰθισμένα ὁ ἀποποιούμενος τὸ λειτουργήμα ὑπέκειτο εἰς πρόστιμον 40 λιρῶν, εἰς δ' κατεδικάσθη. Ἡρνήθη ὅμως νὰ πληρώσῃ καὶ ἐνῶ ἡ συναγωγή ἐπέμενε γ' ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτοῦ τὰ προνόμια τὰ παρομαρτούγτα εἰς τὰ μέλη, οὗτος παρητήθη τὸν Μάρτιον τοῦ 1814 καθολοκληρίαν. Οὕτω ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰσαὰκ Δισραέλη ἐπαυσε ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν συναγωγὴν. Τὸν Μάϊον 1814 ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἰσαὰκ Δισραέλη ἔλαβε τὴν ἀδειαν τῆς ἀρχῆς νὰ θέσῃ νέον ἐπιτάφιον λίθον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ συζύγου της. Τὸν Νοεμβρ. 1816 ὁ Βενιαμὶν Δισραέλης ἐτάφη ἐν τῷ αὐτῷ κοιμητηρίῳ, τῆς ἀκολουθίας τελεσθείσης ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς συναγωγῆς παρόντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰσαὰκ Δισραέλη, καὶ τοῦ ἐγγόνου αὐτοῦ λόρδου Βήκονσφηλδ τότε δωδεκαετοῦς. Ἐν ἔτει 1821 ὁ Ἰσαὰκ Δισραέλης ἐζήτησε παρὰ τοῦ Γραμματέως τῆς Συναγωγῆς τὰ πιστοποιητικὰ τῆς γεννήσεως ἑαυτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, τὰ ὁποῖα καὶ ἐδόθησαν αὐτῷ ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὰ εἰς τὴν Συναγωγὴν ὀφειλόμενα 40 λιρ. καὶ 17 σελ. Αὕτη ἦτο ἡ τελευταία διαπραγματεύσις τῆς οἰκογενείας τοῦ Δισραέλη μετὰ τῆς Συναγωγῆς.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΑΙΣ

Ἡ εἰδωλολατρικὴ φυλὴ Τελουγού, ἣτις κατοικεῖ περὶ τὰ 170 μίλια πρὸς βορρᾶν τῆς Μαδράς τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν ἤρξατο νὰ ἀσπάζεται τὸν χριστιανισμόν μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ προθυμίας. Ἐπὶ ἡμερομηνίαν Ἰουν. 16, 1878 γράφει ὁ παρ' αὐτοῖς ἐργαζόμενος ἱεραπόστολος αἰδ. Κλάου: «Πολλοὶ τῶν κατοίκων πρὸ πολλοῦ χρόνου ἤρξαντο γὰ κρούσει τὰς θύρας τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας ζητοῦντες τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα, ἀλλ' ὅπως βεβαιωθῶμεν περὶ τῆς γνησιότητος τῶν αἰτημάτων αὐτῶν, ἐνομίσαμεν φρόνιμον ν' ἀναβάλωμεν τὴν αἴτησιν αὐτῶν ἐπὶ 15 μῆνας· ἤδη δὲ πεισθέντες ὅτι οὗτοι εἶναι ἀξιοὶ τοῦ χριστιανικοῦ βαπτίσματος ἐβαπτίσσαμεν ἐντὸς 24 ἡμέρας 5,429 πρόσωπα.»

Μετὰ τινα χρόνον γράφει αὖθις: «Προσετέθησαν καὶ πάλιν 2,262 ψυχὰι δι' ὧν ὁ ὅλικός ἀριθμὸς τῆς ἐνταῦθα χριστιανικῆς ἐκκλησίας ἀνεβιβάσθη εἰς 12, 262 μέλη· ἡ συρροὴ ὅμως τῶν προσερχομένων εἶναι τοσαύτη, ὥστε ἀδυνατοῦμεν νὰ βαπτίσωμεν ὅσους προσέρχονται καὶ θεωροῦνται ἀξιοὶ, ἀνευ ἐπικουρίας τινος ἐξωτερικῆς· καθότι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπολογίζε-

ται ὅτι θέλει αὐξήσῃ κατὰ 5,000 ἔτι πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1879.»

Τοιαύτη προσέλευσις εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν δὲν ἐγένετο ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων. Τὸ κίνημα τοῦτο θέλομεν παρακολουθῆ καὶ πληροφορεῖ κατὰ καιροῦς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ο ΑΧΜΕΤ ΜΟΥΧΤΑΡ ΠΑΣΑΣ

Ὁ Ἀχμέτ Μουχτάρ πασᾶς ὁ καὶ Γαζής εἶτα ἐπικληθεὶς πρόεδρος τῆς τουρκικῆς ἐρροῦ ἐπιτροπῆς εἶναι εἰς τῶν σπανίων μαθητῶν τῆς ἐν Κωνσταντινου-

πόλει σχολῆς ὅστις ἀνήλθεν εἰς ὑψηλὰ ἀξιώματα. Ἐχρημάτισε διαδοχικῶς καθηγητῆς, καὶ διοικητῆς τῆς σχολῆς ἐνθα ἐξεπαιδεύθη εἰς τὰ στρατιωτικά. Εἶτα διορίσθη ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ ἐν Ἀραβίᾳ ἐνθα αἱ ὑπηρεσίαι του προήγαγον αὐτὸν εἰς ἀρχηγὸν ἐν Ἐρζεγοβίνῃ. Ἐκτοτε ἀπώλεσε τὴν δημοτικότητα αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει διότι αἱ ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ οὐδόπως ἠδδοκίμησαν. Ἐρρέθη μάλιστα ὅτι κατόπιν τῆς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἥττης ἐπρόκειτο νὰ εἰσαχθῆ εἰς δίκην· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι διέφυγε τὸν κίνδυνον τοῦτον.

ΜΩΡΙΑΙ,

α'. Τὸ νομίζειν ὅτι ὅσῳ πλείονα τις τρώγει τόσο γίνεται παχύτερος καὶ ῥωμαλαιότερος.

β'. Τὸ νομίζειν ὅτι ὅσῳ πλείονας ὥρας οἱ παῖδες σπουδάζουσιν ἐν τῷ σχολείῳ τόσο ταχύτερον μανθάνουσιν.

γ'. Τὸ συμπεραινέειν ὅτι ἐάν ὁ περίπατος εἶναι ὑ-